

لیدوش شعرپن

جمع کن ات بازیج: خوشام غلام

گرڈپنیج اس سریلیک تر خرنونے: سرورشاہ ارکان

دوشنبہ۔ تاجیکستان

۱۰ نومبر ۲۰۱۹

وُز باور اُم

وُز باور اُم : دورہ-تہ یادد گلزار مو مکون سود
وُز باور اُم : باغے امپڈ-تہ مَاش بدخشون سود
وُز باور اُم : اس آسمون-تہ نَبنتیزد یے ستارہ،
وُز باور اُم : روینایے تہ یم مَاش بیہ بون سود.
وُز ایلہف آدمین ون اُم وِبف اند نِست فرق اس حیون
وُز باور اُم دورہ-تہ یادد: حیون تہ انسون سود.
خو گرگنوبنہ خہ چس اُم ون اُم ہزار غژدے،
وُز باور اُم : دورہ-تہ یادد کافر مسلمون سود.
موردے مو داد لود: اہ نیاس، فاسے بنای، یادد-تہ دورہ
مَاش رہ کشایت رهنما یے وخت قرون سود

یست بَنُمَنی تے یَام

آدمین یکدیگر فہم اُم- یست بَنُمَنی تے یَام،
پے یکدیگر اند خو جمع اُم- یست بَنُمَنی تے یَام.
چسبت یم سال خرہنگ نرجہد، نہ ست اُم خبر،
حرمت یکدیگر کہم-کہم اُم- یست بَنُمَنی تے یَام.
آدم گرم اس شیرینے یے زندگے نہ پست،
اما زندگے ابدے یے آدم نہ رست.
مُمكن سالگہ مے وخت چس اُم: ییو یست ییو نِست،
تمہ رد تہ فکرے اس سہم اُم: یست بَنُمَنی تے یَام.
روز-ات، ماہ-یت سال چس اُم و ہڈ لپ بی ثمر،
پس یکدیگر تے یین-ات، ڈپن بھر یکدیگر.
بَنُمَنی کفہن مَاش پے تنہ یت نِست اُم خبر
فکرے سَخ ات فکرے غَم اُم، یست بَنُمَنی تے یَام.
وُز خو بدخشون مردم ارد خایین اُم مم سال:
قُد بر گذشتہ سالین بیدے وے احوال،
لہکے تفاقے مَاش اند قُد بہ جایے جنجال،
قُبت یکدیگر ارد رحم اُم، یست بَنُمَنی تے یَام

ای مردم، وای مردم!

بیو مو(تو) بشہند لوڤد، بیو نا بکار،
ای مردم، وای مردم!
یے گھپ کِنپن صد پیڈ تکرار،
ای مردم، وای مردم!

هر جاینڈپن یکجا دے ناست
اس گھپ اند پیڈا سوڈ گھپ،
نہ یکبار وپف گھپ سوڈ تیار،
ای مردم، وای مردم!

زندگے موند-ات، قسمت موند،
دگہ پین اند پے مو چیر؟
یا وُز مست فی-م، یا وُز وُبنیار،
ای مردم، وای مردم!

خو یخ قتے پوند خہ تے یے
فُکب چس پن-ات شہندپن،
غیبیت سُدج مردم ارد خمار،
ای مردم، وای مردم!

الا فال بین، وپڈ فال!

الا فال بین، وپڈ فال!
لہک ادے مم سال
مردم خایین پن سپن اجرا:
کودک پن غلہ سپن،
یاشپن صد سالہ سپن،
ات عاشقین لہکے سپن یکجا.
یٹچ ام تر تو خبز، ا فال بین،
خایین کن ام وپڈ تو یے فال.
یم زندگے سُدج صافب قین،
فال وپڈ، خرہنگ-تہ سوڈ یم سال؟
خُبت چس خرہنگ تاید یم سال،
مورد نَماید تُلُو نَر جید مپب.

یم سال نَرَجهد هر رهنگ شمال،
 دے جہت موند پے تو فال امپڈ.
 وُز خایین اُم بعدے مم روز:
 لپ دے سوُد مَاش اند مَاش الفت،
 غلله سوُد حُلک ارد دلسوز،
 حُلک سوُد غلله کِبت حرمت.
 الا فال بین، وِڈ فال!
 لہک ادے مم سال
 فُکب فرہپ پِن پے خو مراد:
 غہخ پِن یار دے چار سین،
 فُکب زریات دار سپن،
 نہن پِن مه ون پِن دهرڈ زریات.

فا زِمستون، فا خَرَع

فا زِمستون، فا خَرَع. بنهب اتہ مست فا اُم وُز.
 فا بِنترُخ پِن فا تو درگاہ فا پے تو درگاہ اُم وُز .
 ات خرغ ارد نِست یے بندہ غیرے بی صایب گدپن،
 واپس اُم ات، سپن اُم خو یت، وِڈ گدپن ہمراہ اُم وُز.
 نی وُز اُم عاشق نِست، مست سَام هوس موند تر گخای
 مستے یند اُم زِمخ تر زِمخ، وِڈ تر وِڈ، بنای پے بنای.
 گاہ اے جا یند گیر سَام ات، گاہ تہ تی-م تر یے گہ جای،
 بوم چناو مپین پے چید ات، بنهب دے سَت هر جا وُز.
 وُز لیدوش ارد لوم: تو-ت نِست عاشق پِن دهرڈ اند کسل!
 وُز لیدوش ارد لوم: مه زین تو حُبب خو بی اجل!
 وُز لیدوش ارد لوم: گیر سه، وخت یستے غل.
 گندہ عاشق، کلته سگلگ، غلله بی پروا اُم وُز.

وهڈ مو بشهند سالپن پِن تاید

ای بدخشون، تو دریا دستور،
 وهڈ مو بشهند سالپن پِن تاید.
 تَلو یے بی کنار دهنبت اندیر
 بی ثمر وهڈ شمالپن پِن تاید.
 غیرے اس عاشقے - یت مستے

اچگه-ی اُم وُز نه فهمت دِنیا غم.
 اس پی یے وِبَق خُرنون سنمپن
 هر طرف مو خیالپن پن تایید.
 اس مو یپن ست جدا مو ار مونین،
 شچ مو دل وهدا اچب نه وزونپن،
 تلو یے دهبست اند بی چوپون
 هر طرف وهدا مالپن پن تایید.
 خوند نفر همراه گون فد،
 یکدگرجهت در ار مون فد،
 گیر اُم سَت خو پهلے یرد اُم چوبست
 خوند نفر اندوالپن پن تایید.

ای مهرگ، گیرساو!

ای مهرگ، گیرساو! مو شعر نا تموم غل.
 حلوا ی عمریت تو خُبث وینت یو خوم غل.
 ای مهرگ، گیرساو! مو دلند دوسکت هوس
 ات نا برئبست رپنچ شراب ار مو جوم غل.
 ای مهرگ، گیر ساو! کو کِن دوسگه رحم نر،
 موندین یود اند مو رفیقون جمع نر
 مهکن تو اس مأس بزم اند بیوکهم نر
 موند ار مو باغے سنت دوس- دوس ایوم غل.
 ای مهرگ، گیر ساو! تیار اُم نه چود خوش ساز،
 تا آخربخ موند نه نبتویج مو اواز،
 یم وختے بزم، وختے رقاصے، وختے ناز
 موند نا نوئزد رپنچ مو مے دُست یم زغوم غل.

شاعر

شاعر خه فد یو باید خو قلم زئزد،
 خو خلق اند وے دهرڈ ات وے حلم زئزد
 بعد رویے راست ایجاد کبنت خو ساز اند،
 شاعر باید راست پوند تیر قدم زئزد.

نی، مورد شهن اته شرف بکار نیست،

مورد چھپھک اس هر طرف بکار نِست.
وُز رقتب شفتالی-ته لوم هر یک خو سازاند،
مورد دروغ ات شف-شف بکار نِست.

نی، وُز زور نه ڈه-م موند کتاب سؤد،
وُز زور نه ڈه-م مو شعر چاپ سؤد.
وُز راستی اُم ایجاد خو سازاند،
وُز جون ڈه-م لهک ثواب سؤد.

لهکن ون اُم، لهکن ون اُم قینے،
لهکن کن بن، لهکن کن بن بد بینے.
وُز-ته بر دروغ نه کن اُم تعریف
نه تراکتور ات نه پخته چینے.

دهبنت اند درخت یے خشکے خالے

وُز اُم دهبنت اند درخت یے خشکے خالے
نه فهم اُم چھی یے نڈج موند مو نهالے؟
تنه نو ات، ویئش قاق ات، نه بهره،
فقط قسمت قته موند مو ملالے.

نه بیو یبڈک مو تئخ ته تئخ خورد کبنت،
نه بیو ڈید ار کخار مو برئخ خورد کبنت
نه پرندہ مو تے نیبٹ رئخ خورد کبنت،
نه خو تلخے فهم اُم نه خو حلالے.

نه فهم اُم وُز خو یتاو ات خو تیداو،
نه فهم اُم وُز خو یستاو ات خو میداو،
نه فهم اُم معنی یے زندگے چیدا
دے جهت اُم وُبن پرپشون ات خیالے.

اگر یکبارے مس وُبنیار اُم نِست،
اما مستے ندے بد کردار اُم نِست،
یے گون چُرت ڈه-م یے چه رد درکار اُم نِست.
دے دستور قسمت ات، دے رهنگ تے طالعے.

صاقے جون

صاقے جون، کو فہ شراب، تو مورد بونہ مہک.
ما-ت تو یام فراد خیال مو بپگونہ مہک.
وہڈ یاشپن پے خرغ خورد شب نشینے کن پن
وُز نہ سَام، مو نا امبڈ اس میخونہ مہک.
وُز-تہ ہرگا خہ ساو ام تر وے شب نشینے،
ساز لوفد مو رمے بیب خو کن پن مو بد بینے،
دے جہت نہ سَام-آ صاقے، کو لپ کے دم چینے،
موند مو چُرت وپرون، تو مے صاف وپرونہ مہک.
وُز تر شب نشینے ساو ام وہڈ شب نشینن
تر مو یتاوپن خوش ات، جینگ وہڈ خوجعین پن.
تُلُو وپف اند ام طلاق وُز ڈاڈج وپف رزین پن.
آ لیدوش، تو پروایے مم زمونہ مہک.

چہل سال

وُز ام وبنیخ تر مہارت نہ فرود خو.
بعد اس خو مہارت یے راحت نہ فرود خو.
راحت مے دُنیا-تے یے ساعت نہ فرود خو.
دوند جہت ملال اس خو خیال ات مے خو حال ام.

موندے مو مہارت مو چود یار پے بلا خو،
اس دستے شرابے مو چود غرقے گناہ خو،
بعدے مو شراب زندگے بند چود مو فنا خو.
چیز ارد؟ وُز حیرون خُبب اس خو سوال ام.

وُز ام گُمون چود یم عمرے دراز خو،
بعد ام نہ خو دوند چود سِراق ات، نہ خو ساز خو،
ہر جانده بن لود- زواست ام خو اواز خو
شچ اس یے چے یب نی خُبب اس خو ملال ام.

شچ-تہ سفر وُز مقابلے شمال ام،
چہل سال بکار مورد یے جای پر تہ خو سال ام،
بعد-تہ ازم اند وُز خو چہل ار خو جوال ام،
مورد زب نہ ٹید پستے، وُز شاعرے بال ام

نادر شنبہ زادہ یرد

اِکو باغ ات، اِکہ درخت، اما تو-ت دوند یمند نیست
اِکو چق-چق ات اِکو بخت، اما تو-ت دوند یمند نیست
اِکہ رگُو ف ات، اِکہ بَنخ، اِکو چید، اِکو درگاہ.
اِکہ روز ات اِکو وخت، اما تو-ت دوند یمند نیست.
تو-ت بیو ب فُ د یکم بارت نِقشت خُر نونے لُغات،
تو-ت بیو ب فُ د خو دورہ یند ات خہ چود خو زف حرمت،
اما هر گاو ات خر اس کہ فریبت ین پے تو شعر ین
دے جعت ین تو چو عیب دار ات تو کار ین زواست غلط.
یکبارے ار تو باغ سَام ات، چس اُم تو-ت دوند یمند نیست،
فُ کب دستار خون-تے جعم ات چس اُم تو-ت دوند یمند نیست
یوندے چینے ین سبن اُم، چس اُم یے چینے خالے
یے ادم دوند یمند کهم ات، چس اُم تو-ت دوند یمند نیست.
حافظ ایجایات-تے ته ناز کینت مردمے شبراز،
شنبہ زادہ شعر ین-تے ته پامبرے ین کین ناز.
هر تهم-ته وبف خہ بناید لوفد-ته مِبف جِناو ین نه نِقشچ
نه تورسُن زادہ اس ایسار، نه مومن شاه اس درواز.
پهرک ارد نه فارت اس خنیں وئبتاو، اما تو-ت دوند یمند نیست
بلبل ارد نه فارت روئبتاو، اما تو-ت دوند یمند نیست
هر چھی یے خُر نونے ساز ژیوج یثچین فُ کب تر تو باغ،
فُ کب اُم یثچ تو نَعینتا، اما تو-ت دوند یمند نیست.

احمد ظاهر ارد

ای بلبلے او غون، بر وختت توید،
خوشبختت فُ د، خوشبختت توید.
تو-ت عالمے سنات اند فُ د شاه یے کلون،
اما افسوس، تیز اس تختت توید.
تو-ت توید خو شیچ صدایے نهی یت چنگ نیست،
تو-ت توید خو شیچ او غون اند آهنگ نیست،
شیچ وبف دِگه ین نِغور اُم نیست اس وبف مئر،

دُون جہت توندت و بڻ آہنگ یگرنگ نِسْت.
 شچ یوندے صدا بلبل اند پپڈا سُوْد،
 درو-تہ یوونک وے گل پپڈا سُوْد.
 شچ مخلصے او غون-تہ نُوْد ات لوٹ ناگ،
 یکبار-گہ ظاہر کابل اند پپڈا سُوْد.

مونک عادل بیک ارد

دریا-تہ تیزد، دریا-تہ رست،
 آدم-تہ تیزد، دُنیا-تہ رست.
 با خاینسے مولا-تہ تیزد
 با قدرتے مولا-تہ رست.
 هرچھی-تہ خو نوبت-تے تیزد،
 هرچھی-تہ خو قسمت-تے تیزد.
 تو-ت توید، اما مَاش قتے
 تو نوم اتہ ارواح-تہ رست.
 هر چی طبابت تو خہ چود،
 هرچھی یے حرمت تو خہ چود،
 و بڻ اند-تہ فُک وخت و بڻ دل اند
 تو چق-چق ات نیستاو-تہ رست.
 بَنمنی-تہ وم دُنیا ون ام،
 ممکن ارم-تہ فا ون ام،
 ممکن یم مَاش دوستے
 یکبار بپد خو قا-تہ رست.
 مونک، پے مَاش آزار مہک.
 مونک، تو مَاش عیب دار مہک.
 یم-تو گیتارہ تو جِنا
 فُک وخت مَاش ہمراہ-تہ رست

زندگے اس نو

زندگے اس نو خہ سُوْد سر،
 تو-ی-ام جھون ارد سِکورجت،
 سُدجت ام فُک جا قلندر
 تونپخ ام تو نہ فرورجت.

زندگے اس نو خہ سوڈ سر،
تورد قسم خہم، تو کے باور:
غیرے تو تر دگہ غہٹین
ہرگز ام ہوس نہ چورجت.

زندگے اس نو خہ سوڈ سر،
آسمون نزدیک یا ڈر؟
تورد ام وُز اس آسمون تیر
ٹو-ارہی ہنترخ چورجت.

زاری ام چورجت پے مولا،
چورجتے تو مو رد پپڈا،
تو جہت ام وُز آستون تیر
خو دل ات خو جون ربورجت.

آلیدوش، دلگیرت سُنْت،
وای افسوس پیرت سُنْت،
تر دوبارہ زندگونے
کے ہوس تونبش نہ مورجت.

گلے خُرنون

اے گلے خُرنون، تر کہ یت روون؟
زبے بدخشون، تر کہ یت روون؟
اس خَرَع نِسْت بیدے جای دُنیا یند،
وُز خُبب حیرون تر کہ یت روون؟
عہد ام چود مات تو یام یکدیگرارد،
مہکے عہد وپرون، تر کہ یت روون؟
سُنْت مو زارڈ تے غلچ اتہ اس ابرے غم،
لپ مو دل آسمون، تر کہ یت روون؟
اس تو تیداو ابرے یین بن جمع سُنْت،
شچ تہ ڈبڈ بارون، تر کہ یت روون؟
تو-ت چے تید قُد گویا وُز مه سَام خبر،
چیزت سرگرڈون، تر کہ یت روون؟
چھی یو خوشبخت؟ تر چے خبزت تو چے تید؟

چے تے یت مېمُون، تر کہ یت روُون؟
یت لیدوش اس تو پرا، نِست عیبے وے،
عشقے ڈاد فرمُون، تر کہ یت روُون؟

گل ار گلزار

نہ تو یت پاک دوْمهن، نہ وُز گل ار گلزار اُم.
نہ تو آزار پے مو کِن، نہ وُز پے تو آزار اُم.
وُز باغبون تر بیو، تو-ت سَقْه تر یگه باغ،
نہ تو یت درکارمورد، نہ وُز تورد درکار اُم.
مأش عشق اند چھی عیب دار فُد، اچت نِست معلوم،
نہ تو عیب دار مو کے، نہ وُز ته تو عیب دار اُم.
مأش بین ارد چیز فُد بر نرجیثجن صلوات،
فهمتت مو معنے یا فاگه تورد تکرار اُم؟
ژیوج داو اُم ژیوج تو، اما تویت زریات دار،
نِست خایین اچگه موند، وُز فاگه تو بی چار اُم.

بخت پرندہ

بخت پرندہ، کو روھز اے جا سہ لونه کے.
سراے عشق اندیر ساو یے گُنجه خونہ کے.
سراے عشق اندیر گلپن هزار رقم روی دُنخ
تو وبف درون اند انتخاب اک وے یے دونه کے.

بخت پرندہ کو روھز وم اند وم جای داد فہم
لہکے وم جای مه بنس اُم یے چیز نینونہ کے.
یہ-تہ بعد ممکن پینخت تو لیدوش غل پرزد-آنی؟
دے ندے نہ فہم چیز لوقے اے چیز کو بونہ کے.

وُز آسمون فی-م

ژیوج اُم تو مُست فے یت، وُز آسمون فی-م،
ژیوج اُم تو سَقْه فے، وُز بارون فی-م.

یا یکبار خُبب تو یہ مو تے مپمُون،
 یا یکبار مو لہک وُز تو تے مپمُون فِی-م۔
 بنہب تہ تو فکراند وُز ایجاد خو ساز اُم
 مپب سُوْد خَرَغ اردتہ تو دہم تے ژاز اُم،
 نہ دِگر گہ یاشپن جنا تہ ناز اُم،
 یا فارت تورد اس خو ژیوج داو بنپمُون فِی-م؟
 لوم لہک بہ دل فرجہ یبب نَبنتیزد مو نفس
 مو مرغے دل آزاد سُوْد اس قفس۔
 پیر اُم سُدجت تر عاشقے موند ہوس،
 ژیوج اُم تو دل فے یت وُز تو ارمون فِی-م۔
 وُز حس کن اُم پیرے یے مو چورج زپر،
 اما مو دل خو نالہن نہ کبنت خپر۔
 وُز لوم دپر سَت اتہ یو لوؤد نہ سُدج دپر،
 دے جہت اُم مجبور ادے ہجرُون فِی-م۔

اِبرے اس آسمون

اِبرے اس آسمون نہ فہم اُم تر کہ سَت،
 خیر اس کوہ یند ار زمین درو کلہ سَت۔
 بھر- خرغ خدارج خبز اند اُم نوسچ وئڈ گھل تی
 شعر درو ایجاد چید اُم آستہ-آستہ سَت۔
 وھڈ سفخاز کخاپین وم زمخ اندیر بنوچین،
 بنوچ گھر ار زمخ درون بیو اس بیو فنہ سَت۔
 چوبنت اُم وپف درون اند بیو لب خبن خُشروی،
 یوندے یام وینت وم ات، مو دل درو نالہ سَت۔
 یوندے یام قیود وم ات، یہ شینتے ڈادے قہقرہ
 نلہ دے دراز چس، نہ مود اتہ غلہ سَت۔
 و لیدوش، بپدرکب ات توید، یہ فد راضی،
 یا یے یہ زھرہ نہ چود، یا یت تو سرْمندہ سَت۔

آ سارِبون

مے دوند سالبن اند اُم فد آروم،
 مے دوند اُم عشق ارد نہ چود باور۔
 نر اُم خوٹم اند وم وینت سَت اُم ہجرُون۔

خو ردبُ أم یکبارہ سُنْت قلندر
 آ ساریون، کو مہکے تیز-تیز گیر!
 کو تیز دے مو یاس تر وم دربار.
 کو مہ پینخ مو، توند پے مو چیر؟
 وُز أم مجبور وم وینتاو یکبار.
 اے مہ تو روز أم هر رهنگ مجنون:
 وُز آروم ات، مو دل آروم نہ نیئت.
 بنافخ أم-تہ خو یاس أم خو ترہ یون،
 اما خودم اس مو خیم اند رخیئت.
 اس بھر خرغ اند أم توید پیادہ.
 اس بھر خرغ أم توید وم بنکیدا.
 ار تیم أم فریبت خو مات ات مافہ
 مو رد درکار غلبت تیدا خو تیدا.

یہ خو درگاہ یرد

یہ خو درگاہ یرد لیل تر خیر کینت.
 کھند تہ واین ارد وپڈد، کھند تر ژیر کینت.
 وُز ون أم وم، قیو أم ات مردم تہ لوُقد:
 چس دے ڈپون، چس تو دے، ید چیر کینت.
 مو رد تہ لوُقبین بھس کین، یہ چار دار،
 بیو مو پوند انجیقُد، بیو مو گیر کینت.
 کہ یے یہ روز تیزد وم چار اس خرغ،
 ناگے وم چار غسپ اس پامپر کینت.
 بنھب دگہ بین بنافخین ات وُز أم اگہ
 مو خیال خو ردبُ تہ وم تصویر کینت.
 آی لیدوش، مہ ڈھڈ حال وم، مہ کے بھس،
 یست خُدای یکجا تمہ تقدیر کینت.

دے مَاش ملکیت خہ پرڈاد، بھس نہ فُد نہ.
 خو قهرض اندیت وے مس ڈاد، بھس نہ فُد نہ.
 نہ لعل رپد ات، نہ یاقوت ات، نہ لاجور،
 سیت ات ژیر پت فُکٹ یاد، بھس نہ فُد نہ.
 غلبخ لوُقبیت: "چیز أم دولت ارد چورج؟"،
 دے دولت أم چود بُلا، بھس نہ فُد نہ.
 کو شیرین شاہ یے خوند جون بازے بین چود،

وطنے چود یو بُناد، بهس نہ فُد نہ۔
 خہ لودین دِسگہ ملت، " تاجیک" - آ نِسْت،
 دے خلقے چود یو آزاد، بهس نہ فُد نہ۔
 دوشنبے مئرے (شاروال ۴) بنہر خدانظر تہم،
 خہ چودے بنہر مس آباد، بهس نہ فُد نہ۔
 قطارک نوم خپل صف ام پے قاغذ،
 فُک اردین دھکچوسواد، بهس نہ فُد نہ۔
 دے عالم ات، دے مالِم ات طبیب فُک،
 خو گسب تیرپن فُد استاد، بهس نہ فُد نہ۔
 فُک پن بنسید ات، فُک پن چود بی غمب کار،
 فُدین بخت اندے دلشاد، بهس نہ فُد نہ۔
 عجب بت ار وطن ناساینبے فُود،
 فنہ یاشپن پن ماد، بهس نہ فُد نہ۔
 نہ رپد بپچارہ خلق اردا علاج خو،
 فُکب اس ملک ڈر ڈاد، بهس نہ فُد نہ۔
 اہ مشک دوس غل قرارنوسچت، نغوبنچ خو،
 فنہ بین چود دے ایجاد، بهس نہ فُد نہ۔